

NOVA GORICA • Na velikem odru **novogoriškega gledališča** hrupna klasika *Kdo se boji Virginie Woolf?*, na malem pa zamolklo *Ime*

Kdo se boji zamolčanega?

Najprej smo bili ujeti med stene stanovanj, nakar nas je postopno sproščanje ukrepov pripeljalo nazaj v dvorane - kjer se zdaj še laže poistovetimo z dramskimi junaki, ujetimi med stene stanovanj. V **Slovenskem narodnem gledališču Nova Gorica** sta v minulih dneh premierno zaživel tako sorodni kakor tudi različni deli: na velikem odru ameriška klasika *Kdo se boji Virginie Woolf?*, na malem pa norveška "sodobna družinska igra" *Ime*.

• ANDRAŽ GOMBAČ

Ne preseneča, da je v Studiu **SNG Nova Gorica**, kjer zaposleni mimo začrtanega repertoarja uresničujejo svoje želje, na oder prišla moderna klasika *Kdo se boji Virginie Woolf?* (1962), najslavnejše delo ameriškega dramatika **Edwarda Albeeja** (1928-2016). Je mojstrsko izklesana partitura za igralski kvartet, v premlevanju temeljnih eksistenčnih vprašanj in medčloveških odnosov duhovita, absurdno odštekana in presunljiva ob enem.

V drami, postavljeni v univerzitetni kraj, se soočita zakonska para: zagrenjen profesor zgodovine George in njegova gospodovalna, zapita, čezmerno spogledljiva žena Marta v divji noči na svojem domu gostita mladega, postavnega, ambicioznega profesorja biologije Nicka in njegovo ženičko, ljubkovalno imenovano Honey. Vsi po vrsti so izgubili stik z resničnostjo, se oprijeli iluzij in laži, najbolj pa se

bijijo resnice, ki vanje seka med ostrimi besednimi spopadi in krutimi igravicami, karšni sta "ponižati gostitelja" in "gnjaviti goste".

Dramo je v le rahlo prirejenem odličnem prevodu **Zdravka Duše** režiral igravec **Radoš Bolčina** in Georgea upodobil z nekoliko zgrbljeno, mlahavo držo, v eksplozivnih trenutkih tudi z ustrezno silovitostjo. Poudaril je možakarjevo namereno trčenost, k čemur poleg gest in mimike pripomore mrežica za lase, že nameščena za spanec, čeprav ta še ni tako blizu ...

Izrazito telesno - spogledljivo, pohotno, izzivalno - je pasjo Marto oblikovala **Helena Peršuh**, medtem ko otročjo Honey in vse samozavestnejšega Nicka iz začetne zadržanosti prepričljivo stopnjujeta gostujoča igralka **Lucija Harum** in **Andrej Zalesjak**. Kvartet med hrupnimi durovskimi in tišjimi molovskimi prizori ohranja napetost, neusmiljen ritem polni dve uri

poganjajo izbrušene replike, kot edina smiselna se je spet izkazala postavitev brez radikalnih režijskih domislic; za scenske elemente in rekvizite je poskrbel **Gorazd Princič**, za masko in frizuro **Hermina Kokaš** in **Katarina Laharnar**, za zvok **Matej Čelik**, za svetlobo pa **Marko Polanc** in **Renato Stergulc**.

Sobotna repriza zaradi bolezni odpade, predstava se na oder vrne junija.

Iskanje imena v molku

Slovenska praižvedba mednarodno uspešne igre *Ime* (1995) sodobnega norveškega literata **Jona Fosseja**, ki jo je v prevodu **Jane Kocjan** na mali oder postavila režiserka **Ajda Valcl** ob dramaturški podpori **Martine Mrhar**, je tesnobna, še preden na prizorišče stopijo igralci. Zlovešča je že scenografija **Sare Slivnik** z elementi, ki jih je oblikoval **Vasja Kokelj**: že dokaj dotrajana dnevna soba se na vseh straneh razpira v temačno planjavo, posejano s skalami. "Tu si torej odrasla. Lepo je," fant (**Jure Kopušar**) pravi svojemu nosečemu dekletu (gostujoča igralka **Nika Rozman**), pa mu ne moremo verjeti, že takoj zaslutimo, da je nekaj narobe. In je res, se izkaže kmalu, ko nastopi še njena disfunkcionalna družina: prišepa ekscentrična mama (**Marjuta Slamič**), priskaklja vihrava in prismuknjena sestra (**Urška Taufer**), na-

zadnje še vseskozi utrujeni oče (**Blaž Valič**) z antologijsko rabo medmeta "mhm", ki še najredkeje izraža strinjanje, pogosteje dvom, celo grožnjo in ima tako komičen kakor strašljiv učinek.

Pozneje se tej žalostni tovarišiji pridruži še nekdanja simpatija nosečega dekleta; frajerja v trenirki (kakor druge je tudi njega kostumografinja **Urška Recer** odela v ustrezno obleko, ki že takoj nakaže duhovno in miselno obzorje posameznega lika) upodobi gostujoči igralec **Nebojša Rako**. Povečini je pozersko sproščen, ob prisotnosti shriljivega očeta pa tudi on odreveni ...

V igri, ki jo bodo ponovili drevi, jutri in pojutrišnjem ob 20. uri, se vse vrti okrog še nerojenega otroka. Za nekaj komičnosti poskrbijo bizarni prizori, duhovito je zlasti pričkanje bodočih staršev ob izbiranju imena za fantka ali punčko, knjižni jezik v predstavi bi resda veljalo nekoliko obtesati, ga za korak približati pogovornemu, sicer pa tu najglasneje doni - molk. Veliko je zamolčanega, nerazrešene, skrivnostnega, vse skupaj še obteži zamolčka glasba **Polone Janežič**, napetost se stopnjuje, a se ne razpoči v glasen konflikt, kakor se na sosednjem velikem odru *Virginie Woolf*. •

Albeejevo klasiko Kdo se boji Virginie Woolf? so postavili v okviru Studia **SNG Nova Gorica**.

V Imenu se vse vrtilo okrog še nerojenega otroka, najglasneje pa doni - molk.